

[Udenrigsministeren.]

disse udgifters vedkommende er der, ligesom det er tilfældet for lovbundne udgifter her i landet, altså tale om en konstatering af de forventede udgifter. Jeg ser det altså på samme måde, som vi ser det her, når vi har finanslovbehandlingen og der er forslag om udgifter til noget lovbestemt. Så går man ikke tilbage og konstaterer, om man så må sige, om den lov nu er vedtaget på den ene eller den anden måde, men accepterer, at der er en juridisk eller en legal forpligtelse til at komme med det på finanslovsforslaget.

Den anden del af det er de ikke-obligatoriske udgifter, og det er dér, hvor man virkelig kan sige, at der er enkeltheder i det. Dér må jeg for det første sige, at denne opdeling er — det har hr. Maigaard jo også været inde på — en opdeling, der ikke er foretaget før, og det er en opdeling, som skal komme ud af den dialog, der ligger mellem Rådet og Kommissionen. Når den er kommet det denne gang, så er der blevet en linje i det, og så er det klart, at vi kan begynde at bygge vores behandling på, at der er en sådan opdeling. Men dér er vi altså gået ud fra, at det, man måtte gøre, var at følge Kommissionens forslag og lægge det op til Parlamentet, og at det ikke var Ministerrådet alene, der skulle bestemme disse ting. Derved er den gået videre på den måde, som jeg har gjort opmærksom på. Jeg har — og jeg skal ikke gentage det nu — så i øvrigt udtrykkeligt nævnt, at for de ikke-obligatoriske udgifter er det, vi i realiteten har foretaget i første omgang en betydelig nedskæring, og at vi for de enkelte store poster kan referere til ting, der har været forelagt markedsudvalget, og som markedsudvalget har været bekendt med.

Jeg skal så til sidst kun komme med den bemærkning, at jeg er meget enig i hr. Ivar Nørgaards sidste bemærkning om — og sådan forstår jeg også hele formålet med denne debat — at sikre en betryggende måde at behandle tingene på. Det bestræber jeg mig for, og det har jeg også bestræbt mig for. Det kan være, man synes, at det ikke er sket uden fejl, og jeg vil heller aldrig påtage mig at kunne gøre det uden fejl, men jeg mener, det er den rigtige definition af det. Deri ligger, at der må gives information til markedsudvalget, at tingene må være til rådighed, og at man må kunne

drøfte det. Der ligger også det i det — og det er jeg sikker på, at hr. Ivar Nørgaard er enig med mig i — at behandlingen i markedsudvalget også må have det formål at komme frem til at få konstateret de tilfælde, hvor et flertal i udvalget vil nedlægge et veto, forhindre regeringen i at gå videre med en sag, fordi man ikke synes, at den er korrekt.

Jeg er altså enig i udtrykket „på betryggende måde“, og jeg mener alle bestræbelser bør gå ud på det. Derfor synes jeg også, at det må være helt acceptabelt, at det dagsordensforslag, der er foreslået af hr. Ivar Nørgaard, bliver vedtaget som et udtryk herfor.

Formanden:

Jeg håber, at vi kan have ro i salen, selv om alle er samlet på én gang.

Maigaard (SF):

Jeg konstaterer med glæde, at ministeren ikke har kunnet sætte sin finger på ét eneste af de 4 punkter, hvor jeg omkring budgettet — hr. Melchior's småsag — har udtalt mig, og det gør, at jeg ikke synes, man kan have tillid til ministeren.

Nu er folketingets regler jo sådan, at formanden formentlig vil sætte det socialdemokratiske dagsordensforslag til afstemning først, og så kommer vores ikke til afstemning, og det ville være skade med den udenrigsminister, vi har. Derfor vil jeg gerne tage mit forslag tilbage og fremsætte det obligate ændringsforslag, idet jeg stiller følgende:

Ændringsforslag til hr. Ivar Nørgaards dagsordensforslag. „Ordene „Folketinget opfordrer“ udgår og erstattes af følgende:

„Idet folketinget udtrykker sin misbilligelse af udenrigsministeren, opfordrer det.““

Herved sker der to ting. For det første kommer vi til at stemme, og det vil sige, at hr. Ivar Nørgaard og socialdemokratiet kommer til at bære jernbyrd for deres opfattelse, og det er nok sundt.

For det andet erstatter vi ordet „mistillid“ med „misbilligelse“. Vi lægger ikke megen vægt på, hvordan de to ord opfattes, hvad de betyder, vi læser dem sammen, men da hr. Ivar Nørgaard har brugt udtrykket misbilligelse, da hr. Ivar Nørgaard har brugt udtrykket, at hans dagsordensforslag indeholder en misbilligelse af ministeren, så